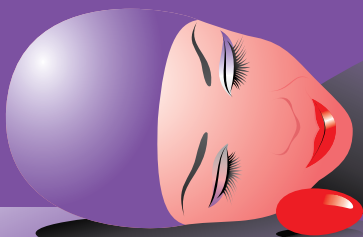

Vilniaus NuoBoDu

Agnė Vei

Vilniaus nuobodu

- novelė -

Vilniaus nuobodu

- novelė -

Agnė Vei

ISBN 978-609-408-375-4

Leidėjas ir Autorius

Agnė Vei (Agnė Valaitytė)

Dizainas

Marius Kasperas

Redagavo

Hesi Group

Knyga yra saugoma autorių teisių.

© Agnė Vei 2013

Deimantei

Grožinis kūrinys „Vilniaus nuoBodu“ – tai novelė apie merginą, vardu Barbora. Pasakojimo vieta – miestas Vilnius, kuriame, kad nebūtų nuobodu, susipina trys temos – knygos, vyrai ir sapnai. Tai erotišką, šmaikštų bei svajingas pasakojimas, kartu tampantis pažintinis, nes knyga parašyta galvojant ir apie Lietuvos sostinės netradicinį pristatymą pasauliui, juk Agnė dažnai sulaukia klausimų: „Iš kur tu? Kuo ypatingas Vilnius?“ Netikėtai gimusi istorija tampa netikėtu atsakymu.

Turinys

1. Skrydis
2. Vilnius
3. Barbora Lūšė
4. Dovydas & Saulė
5. Gustas & Dangis
6. Penki
7. Batai
8. Fantazija
9. Praeitas gyvenimas
10. Vienatvės skonis
11. Svetimšalė
12. „Ramybės Paveikslas“ (dailininkas nežinomas)
13. Justas
14. Ne nuobodu
15. Trys Dalykai
16. Knygos
17. Vyrai
18. Senelė
19. Sapnai (Karolis)
20. Rokas
21. Pavasaris–Vasara–Ruduo–Žiema–Pavasaris...
22. Vampyras

23. Nepriklausomybės Diena
24. Romanas „Vampyras be vardo, mėlyni batai ir tarnaitė Barbora“
25. Bučinyš
26. Du rašteliai
27. Geras Draugas
28. Trylika dienų
29. Dievas
30. FUCK
31. DRINK
32. Tomas
33. Luka & Bo (Man patinka)
34. ???
35. Luka & Bo (Deivis)
36. Rokas Burokas
37. Luka & Bo (Studijos)
38. Stiuardėsė
39. I - Paryžius
40. II - Skristi reikia dviese
41. Jau trise
42. Pabaiga (*C'est la vie*)

1.

Lėktuve gausiai rinkosi žmonės, šypsojosi paslaugios stiuardėsės, o prie Barbaros prisėdo bendraamžis skandinavas, vardu Hanzas, su pirmąja mintimi: „Bitch!“ („Kalė!“), kuri per kelias valandas buvo paneigta. Pažvelgus į jį, ji mąstė panašiai: „Gražus, bet kiek arogancijos, oi oi oi!“ Ji toliau žvalgėsi po lėktuvą, o jis pradėjo skaityti laikraštį. Abu buvo susiraukę ir nepatenkinti, greičiausiai tą akimirką jie atspindėjo vienas kitą kaip du veidrodžiai, kurie netrukus susiliejo į vieną. Kai buvo patiekta „skanioji“ lėktuvo vakarienė, „porelė“ pradėjo kalbėtis ir sudaužė dvi taures – raudonojo vyno iš jos ir auksinio skandinaviško alaus taurė iš jo pusės. Pokalbis įsibėgėjo, jį pakeitė auksinis šampanas iš Barbaros pusės, oranžinis viskis iš Hanzo... Šmaikščiai besikalbant, iš abiejų pusių jau sproginėjo šampano burbuliukai, įvairiausios istorijos, juokas ir buvo taip linksma, jog septynios valandos pradėjo bėgti kaip vanduo iš čiaupo, o skristi dar norėjosi, net labai... Iš pradžių Hanzas buvo tarsi pavojingas, mirtimi geliantis skorpionas, atrodė lėtas, tiek mintimis, tiek savimi, tiek

savo svajonėmis. Bet „danguje“ pavyko jį pažadinti, prakalbinti, ir ji galėtų pasakyti, jog tai buvo bent jau kol kas tikrai romantiškiausias skrydis jos gyvenime. Lėktuvas nusileido Pekine. Atsisveikindami jie apsikabino, tačiau vėl užsidėjo kaukes ir tapo dviem svetimais praeiviais, kurie patraukė skirtingomis kryptimis. Dar lėktuve jis minėjo, jog Barbaros labai gražios akys ir kerinti šypsena bei tyliai prasarė: „Norėčiau tave vėl pamatyti...“

Čia jos geriausia draugė Luka pasakytų: „Mmmm... Kaip miela... „Telefo“ paprašė?“ Taip, taip, Luka, paprašė, tačiau Barborą labiausiai nuliūdino Hanzo požiūris ir baimė, kalbant apie jos šalį... Jis sakė, jog niekada ten nevažiuos... Jis sakė, jog į Vilnių* niekada nevažiuos... (!) Čia jos geriausia draugė Luka susierzinusi šaukdama paklaustų: „Hmmm... Idiotas!!! Bet kodėl?“ Luka, manau, jog jam atrodo, kad Vilniuje yra **nuobodu****.

(Taip mintyse kalbėjo Barbora.)

* *Vilnius yra Lietuvos sostinė (2009 m. buvo paskelbtas Europos kultūros sostinė).*

** Žodžio „**nuobodu**“ reikšmė – neįdomu, pilka, nyku.

2.

Viskas įvyko Vilniuje, tačiau kai kurie „įvykiai“ buvo tokie svaigūs, jog priminė didžiulę raudonų prisirpusių pomidorų* pntinę, kurių kiekvienas turėjo savo spalvos sodrumą, dydį ir formą; kad nebūtų **nuobodu**, kažkas sugalvojo juos visus pavadinti miestų vardais...

* Pomidoras yra uoga.

3.

Ji buvo vardu Barbora Lūšė*. Trečias vaikas šeimoje – linksmiausias, kartu pats mylimiausias, ir tebūnie tai per amžius! (Da da da dammm!..)

* Vardo reikšmė: Barbora – iš gr. k. „svetimšalė“, Lūšė – nuo gyvūno lūšis (vienintelė kačių šeimos rūšis Lietuvoje, įrašyta į Lietuvos raudonąją knygą).

4.

Barboros mamos, vardu Saulė, mergautinė pavardė buvo Paukštė, tačiau vieną dieną ją sumedžiojo ir pavergė Lūšis. Nepaprasto grožio, jautrumo ir naivumo kupinas paukštelis vieną dieną įkliuvo į kačių giminės nasrus ir atidavė savo širdį septyniolika metų vyresniam vyrui, mažosios tėvui, vardu Dovydas. Jis spinduliavo vyriška jėga, kuri tryško tarsi prisirpęs 34 vienuolių kalno šaltinis. Jai tebuvo septyniolika ir ji... pasimylėjo su juo ant Trijų Kryžių kalno*, o Vilnius tuo metu buvo apšviestas melsvai žalsvos mėnulio pilnaties. Saulės oda buvo labai balta, lūpos sodriai putlios, o akys didelės kaip žaislinės lėlės. Jis godžiai kaip karaliaus Gedimino Vilkas** gėrė jos kūną, o ji lengvai apdujusi nuo vyriškos galios kartkartėmis atsimerkusi matydavo, kaip jo trijų dienų barzdelės šeriai palieka raudonus dryžius ant jos kūno. Jis buvo jai pirmas ir paskutinis, ji buvo jam kaip nesuskaičiuojama arbūzo sėklų gausa, tačiau šiandien Saulė buvo švelni kaip persikas, kurį prakandus, buvo viena tvirta sėkla. Dovydas suprato: Saulė – jo būsimų vaikų motina. Jis nesisaugojo, o ji net nežinojo, kad reikia

kažką „saugoti“. Taip susikūrė dar viena Vilniaus miesto šeima.

* Trys Kryžiai – paminklas Vilniaus mieste, ant Plikojo kalno.

** Karaliaus Gedimino sapnas. Legenda byloja, jog medžiodamas kunigaikštis apsistojo nakvynei toje vietoje, kur dabar yra Vilnius. Tą naktį jis susapnavo sapną, kuriame ant aukšto kalno staugė geležinis vilkas. Paklausius žynio Lizdeikos, buvo supiltas piliakalnis, pastatyta Gedimino pilis ir įkurtas Vilnius.

5.

Po devynių mėnesių gimė Barboros brolis Gustas. Mielas ir švelnus kaip katinas, tikras meilės vaisius. Pamačius jį, norėjosi priglusti ir bučiuoti – ar jam buvo dveji, dvidešimt dveji ar keturiasdešimt dveji... Visos tetos dėl jo ėjo iš proto ir mėgdavo patampyti jam žandą, kaskart žvilgtelėjus į jo mėlynas lėliškas akis, kurias paveldėjo iš mamos Saulės. Dangis, antrasis brolis, gimė lygiai po metų. Jis buvo tikras Džonatanas Livingstonas Žuvėdra*. Žmogus Dangus. Žmogus Skristi. Aistringas ir pramuštgalviškas, nuolat kabantis ant plauko, tarp žemės ir dangaus. Jį pamačius norėdavosi dūkti, siausti, graikiškai daužyti indus, bėgti... Jo akys buvo taip pat mėlynos, kaip Gusto ir mamos, bet kiek primerktos jos priminė migdolus, t. y. tėvo Dovydo akis.

* „Džonatanas Livingstonas Žuvėdra“ (Jonathan Livingston Seagull) – Ričardo Bacho apysaka apie laisvę, draugystę, meilę... Visi pagrindiniai veikėjai – pajūrio žuvėdros.

6.

Graži ir laiminga keturių asmenų šeima vieną dieną tapo labai nelaiminga. Tėvas Lūšis pradėjo lėbauti, o visos miesto kalės – staugti iš pasimėgavimo per visą Vilniaus miestą. Prasidėjo arbūzų sezonas, pabiro neaprėpiamas kiekis sėklų! Vieną audringą vakarą savęs netekęs tėvas grįžo namo ir įsiūčio pagautas išprievartavo Barbaros motiną, nes ši pirmą kartą pabandė jam nepaklusti.

Tą dieną broliai buvo jauni paaugliai, kurie kaip du lūšiukai prisiglaudė ir šildė savo verkiančią ir tėvo išniekintą motiną visą naktį. Gustas ją glostė ir švelniai prigludęs bučiavo (tai teikė jai ramybės), o Dangis visą naktį kūrė įvairiausius planus tyliai šnibždėdamas: „Mama, neverk, aš paaugsiu ir jį užmušiu!“ (tai suteikė jai saugumo). Kitą dieną trise paliko vieną, suskilo kažkas gražaus, o suskilusių daiktų geriau namie nelaikyti. Jie patraukė į pomidorą (uogą), vardu Nida*, į namą, kuris ošia Baltijos jūros** garsais, susikurti naujos Ramybės.

Po trijų mėnesių, pučiant vėjui, tarpduryje atsirado Dovydas su ašaromis akyse, klupo tiesiai Saulei po kojomis, jas bučiavo ir meldė atleisti. Tą akimirką mama apšivėmė (ją pykino jau porą mėnesių), po penkių minučių apalpo, o atsimerkusi priešais save pamatė keturias mėlynas ir dvi žalias akis ir tris šypsenas. Tėvas suriko „Tai stebuklas!“, ir dar po gero pusmečio gimė Barbora***. Trečias vaikas šeimoje – linksmiausias, kartu pats mylimiausias, ir tebūnie tai per amžius! (Da da da dammm!..)

Nuo tos dienos jie tapo graži ir laiminga, tik jau penkių asmenų šeima.

* Nida – kurortas prie Baltijos jūros Lietuvoje.

** Baltijos jūra skalauja vakarinę Lietuvos krantą.

*** Draugai ir artimieji mažąją pradėjo vadinti labai įvairiai: Barbora, Barborytė, Bo, Lūšė, Lūšiukė...

7.

Būdama maža, Lūšė dievino batus, ypač mamos! Brolis Gustas jai priminė juodo aksomo dailius aukštakulnius, su kuriais einant, girdėdavosi aistros kupinas „Taukšt, taukšt, taukšt!“ . Būdama maža, ji buvo jo lepūnėlė, kuri visada gaudavo bučkį, ypač tada, kai būdavo **nuobodu**. Brolis Dangis priminė sportinius batelius, su kuriais norėdavosi bėgti ar dūkti, bet dažnai jis panėšėdavo į batelius išpuoštais drugeliais, ypač tada, kai būdavo įsimylėjęs. Kartą jis pasiguldęs Barborą juokino ir kuteno pieštuku baksnodamas į pilvą, o mažoji taip jį stumtelėjo, jog jis atsitrenkęs į lovos kraštą prasiskėlė galvą. Akimirka buvo baisu, tad teko aiškintis tėčiui Dovydui, kuris buvo panašus į karalių. Tad geriausia būdavo pas jį ateiti be batų, stovėti ant vienos kojos, kitą užkėlus ant viršaus. Tada išgirdavai: „Kodėl šitas vaikas basas?“ Ir vaikas tą pačią akimirką pradėdavo verkti, gal iš baimės, o gal iš meilės. Susitikus keturioms sodriai žalioms akims, iš kurių dvi būdavo paskendusios ašarų jūroje, pasigirdavo tylus ir saugumo kupinas: „Aš tave myliu stebuklėli, atėik pas tėtį!“ Žalios lėlės akys visada nugalėdavo žalias

migdolo akis. Tėvo Dovydo ir dukros Barbaros sąjunga buvo šventa.

8.

Barboros Lūšės vaikystė buvo kupina meilės. Kai jai skaudėdavo kojas, ji buvo undinėlė... Kai sirgo veja-raupiais – panelė Musmerė (gražiausiai pavojingas miško grybas)... Kai buvo dvylikos, ant kojos atsirado keistos dėmės, sunerimo visa šeima, Bo aplankė šimtus daktarų! Tačiau, pasak tėčio, tai buvo slaptoji misija, o minėtasias dėmes teko perpiešti ant popieriaus, nes tai buvo žemėlapis, paslėpto aukso žemėlapis, kuris atsiradus pirmoms mėnesinėms išnyko...

Didžioji Barboros gyvenimo gydytoja buvo Fantazija, o kad vidinis gyvenimas yra daug įdomesnis nei tas, kurį gyvename išorėje, ji suvokė jau vaikystėje.

9.

Būdama maža, kad nebūtų **nuobodu**, Bo žaisdavo su savo akimis, tiksliau, tampydavo į šalis ir jausdavosi labai graži. Vis prašydavo mamos, kad jai stipriai suveržtų plaukus, net labai stipriai, ir sukeltų aukštai. Tada akys iki vakaro likdavo įkypos, o ji tapdavo gražiausia mergaite pasaulyje. Niekada nemėgusi savo garbanotų plaukų, visada svajojo apie ilgus, tiesius kaip žvejybinius valas ir žvilgius kaip šilkas plaukus. Tiesa, jie turėjo būti juodi (Barbora buvo baltapūkė). Kai versli teta, dažnai važinėjusi į Lenkiją, jai atidavė pasimetusius siuvinėtus zomšinius batelius, Barborytė labai džiaugėsi. Tačiau kairysis batelis buvo vienu dydžiu mažesnis. Žiūrėdama į dešinįjį, ji irzdavo, jai visada patiko mažesnė koja, batai galėdavo ir spausti... Mažoji dievino baltą odą ir niekada nemėgdavo per daug saulės, net būdama paauglė. Jai užteko mamos Saulės spindulių. Draugės, su kuriomis kartą buvo prie jūros, juokėsi: „Mes tai rudos kaip kaimo mergos, kurios grėbia šieną, o tu atrodei kaip tikra aristokratė. Lįsk lauk iš po to skėčio!“ Jeigu ir išlįsdavo, visada traukdavo namų link sakydama, jog degintis jau pakaks. Taip pat visą gyvenimą

mėgo gan uždarus drabužius, bet jie būtinai turėdavo būti prigludę. Nenorėjo savo kūno rodyti bet kam, o akis nuo paauglystės visada paryškindavo juodu akių pieštuku.

Po daugelio metų per kelionę į Pekiną (skrido viena atrasti savęs), kurioje sutiko Hanžą, kuris nenorėjo aplankyti Vilniaus (tikėtina, jog jam atrodė, kad čia **nuobodu**), ji suvokė, jog yra Azijos dalis, – jei išore buvo balta kaip geišos veidas, tai vidumi buvo spalvota ir siautulinga kaip Azijos klajoklių margumynas. „Hanzai, o gal atvažiuosi?“ – paklausė mintyse žiūrėdama į krintančią žvaigždę iš rugpjūčio* apjuostos Vilniaus padangės, kai po ilgos ilgos ilgos kelionės grįžo namo. Barboros širdį užliejo šiluma, ji suvokė, jog save reikia atrasti savyje, o ne pasaulio pomidoruose...

* Rugpjūčio mėnesį naktimis Vilniuje gausiai krinta žvaigždės. Tokią pamačius, galima užminti norą, kuris tikrai išsipildo.

10.

Bo dažnai stigo kantrybės, užsidegdavo greitai, o sudegdavo dar greičiau. Nuo mažens jausdavo, kad jai reikia kažką surasti / atrasti. Lūšės gyvenimas visą laiką buvo kupinas mistikos, o mama nuolat kartodavo: „Trečias vaikas šeimoje turi pranašautojo galių.“ Būdama maža, kai jausdavo liūdesį arba verkdamo, visada norėdavo mirti. Nusiraminsi džiaugdavosi, jog gyvena.

Spoksodama pro langą Barbora staiga prisiminė šokių vaikų darželyje. Susipykusi su geriausia drauge, kad nebūtų **nuobodu**, nubėgo suktis su didžiule lėle geltona suknele. Sukosi, ir jai buvo labai gera. Akies krašteliu pastebėjusi bevėpsančią tarsi susižavėjusią draugę, pakvietė suktis kartu, tačiau trise pagauti ankstesnio jausmo nepavyko. Ištarus „Tau nepavyksta“, nuskriejo su lėle ir vėl pagavo tą nepakartojamą jausmą. Su ta mergaite daugiau nedraugavo, netrukus ji buvo perkelta į kitą mokyklą, rodos, išsikraustė gyventi kitur. Ant rasoto lango užrašė: „Vienatvė puošia“ ir nupiešė debesėlį.

11.

Vieną rytą, išaušus paauglystei, kažkas pasikeitė. Jaunoji lūšiukė pasiuto, Lūšis tapo ne tik pavardė, bet ir vidinė savijauta. Iš kambario pasigirdo riksmas:

– Tėtiii!!!

– Ką?

– Čia tu mane pavadinai Barbora?

– Mama... O kas yra?

Pasigirdo bildėjimas laiptais ir antras šauksmas:

– Mamaaa!!!

– Kas nutiko, brangioji? – išsigandusi paklausė mama.

– Kodėl mane pavadinai Barbora?

– Na, tiesiog... iš meilės, iš noro, kad būtum ypatinga, unikali... – tyliai tarė Saulė.

– Bliamba, o tu žinai, kad tai reiškia „svetimšalė“??!

– Kas vyksta, Barbora?

– Netark šio vardo, aš draudžiu, jis šlykštus... Aš tavęs nekenčiu!.. – Pasipila ašarų upeliai.

– Mažute, nesuprantu tavęs.

– Palikit mane ramybėj!!! – Durys užtrenkiamos taip, kad subilda visas namas.

Taip, ir tai tik pirmadienis! Antradienis pagimdo per storas šlaunis... Trečiadienis – norą turėti bamboje auskarą... Ketvirtadienis – „Noriu tatuiruotės ant nugaros! Drakono!“... Penktadienis – „Jūs neturite teisės manęs niekur neišleisti! Aš kreipsiuosi į vaikų tarnybą!“... Šeštadienis – „išskambintos“ visos ligoninės ir policijos komisariatai, per žinias pranešama: „Dingo mergaitė, keturiolikos metų...“ Sekmadienis – „Mama, tėti aš atsiprašau!..“ (Ašarų upeliai)... Pirmadienis, skambutis iš mokyklos: „Barbora pagauta rūkanti *žolę*...“ Antradienis... Trečiadienis... Ketvirtadienis... Namuose įtampa... Ir taip, kol ši mergaitė ant gimtadieninio torto užpučia penkiolika žvakučių. Tada viskas pasikeičia... Nuo pirmadienio iki sekmadienio namuose ramu, Bo mokosi, lanko būrelius (šoka, vaidina, dainuoja) ir yra tobulas Dovydo ir Saulės vaikas...

Širdyje nuo penkiolikos ji pradėjo jaustis tikra „svetimšalė“ – ypač šeimoje (iki šiol negali paaiškinti kodėl).

12.

O štai ir ilgai laukta motinos melsta ramybė, atėjusi iš „Ramybės Paveiklo“ (dailininkas nežinomas), o kūrinys būtų aprašytas taip:

„Ant seno metalinio strypo kabo susiraukšlėjusios kelnaitės, praradusios savo pagrindinę funkciją „vilioti“. Ant sienos buvo nupiešta saulė, tačiau Bo parašė „širdis“. Daugiaaukščio namo liftas buvo sugedęs, tad durys atsidarinėjo ir užsidarinėjo, kaskart susilietus slankiojančioms dalims bei laukė meistro. Tai nepriminė bučinio, bet kažkuo buvo panašu į meilę. Durys atsivers – meistras įeis, durys užsivers... Koridoriuje zvimbė paklydęs vabzdys, visi kaimynai miegojo. Aušo. Jie abu sėdėjo daugiaaukščio namo balkone ant žemės. Jis sėdėjo išsiskėtęs su nusmuktais „Lewis“ firmos džinsais ir atsirišusiais batraiščiais, o ji apsižergusi „saulės kliošo“ sijonu uždengdama dalį jo kūno šildėsi savo rankas glostydamą jo krūtinę. Vaizdas buvo vertas paveiklo. Jie abu, tokie dar apsvažę, jau buvo apšviesti paryčių saulės ir nežymiai judėjo. Pro palaidinę buvo matyti du

speneliai, kuriuos jis vis pačiupdavo savo lūpomis ir laižė, laižė tol, kol ji surikdavo: „Švelniau!...“ Kartais pagautas įsiūčio jis trokšdavo ją išprievartauti, tačiau pažvelgęs į jos akis staiga nurimdavo ir norėdavo išnykti akimirkoje. Ryto fonas susiliejo su miesto ritmu, iš kurio šiandien beliko tik sekmadieninė muzika, kurios autorius jau seniai priklausė kitam pasauliui. Staiga jis tarė: „Ar gali apsisukti?“, ir ji neprieštaravo. Jai buvo gera, jam taip pat. Lauke pasigirdo pirmieji balsai, tad teko pakilti ant sekmadieninio namo stogo (į kurį rodė jo falas), kur gali daryti ką nori. Jis pasiguldė ją ant žemės ir laižė, lietė tol, kol ji tyliai sušnibždėjo: „Įeik...“ Jo vardas buvo Justas, o ji buvo iš kačių giminės...“

13.

Meilės padangė buvo karinga. Dienos slinko – Justą pakeitė Matas, Matą – Karolis, Karolį – Danielius, Danielių – vėl Justas (sena meilė nerūdija), Justą – Kipras, Kiprą – Vilius, Vilių – Aurimas, Aurimą – Darius, Darių – Šarūnas, Šarūną – Džonis, Džonį... Galiausiai ji atsimerkė ir apsidžiaugė, jog filmą kino teatre žiūri kartu su Justu. (Sena meilė tikrai tikrai nerūdija, bet ar tikrai tikrai?)

14.

Vieną rytą atsibudusi ne savo lovoje Barbora pamatė labai gražų kūną, kuris ją žaibiškai nuskraidino į naktį. Grįžus į draugės Lukos namus, ne jos lovoje gulėjo du vaikinai. Taip jau nutiko, kad vienas iš jų atiteko Bo. Jai nebuvo keista, gėda, tačiau, prigludus prie jo, kūnas priklausė jau nebe jai. Šį rytą jis atrodė kaip miegantis kūdikis. Nepanorėjusi daugiau šildytis ji nusprendė, jog pakaks elgtis globėjiškai ir tyliai kaip gyvatė iššliaužė iš lovos. Dar buvo tamsu. Besisegdama odinį diržą su kniedėmis ji ranka vis braukė per jį ir labai norėjo pamatyti tas rankas, kurios tą diržą sukūrė, nes dabar, šią minutę, Barbora jas jautė. Mergina tiesiog užuodė vyriškas oda kvepiančias rankas. Vos tik išvydusi vyrą, ji iš karto pažvelgdavo į jo rankas. „Rankos neturi būti gremėzdiškai didelės ar vaikiškai putlios ir mažos“, – mąstydamo ji. Bo patiko ilgi, dailūs esteto pirštai... Kai diržas prigludo, mergina pasijautė įsprausta, pagauta ir laiminga. Ir iš tiesų Bo buvo tikras laimės kūdikis, net jeigu aplinkiniams taip ir neatrodė, ji visada taip jautėsi.

15.

Šiame gyvenime nuo tada, kai tapo „svetimšale“, ji pradėjo sąmoningai dievinti tris dalykus – knygas, vyrus ir sapnus. Jos gyvenime šie trys dalykai dažnai susimaišydavo ir kartais būdavo sunku atskirti, ar tai realybė, ar fantazijos beprotybė. Ji labai gerai atsimena, kaip šie trys dalykai atsirado jos gyvenime.

16.

Knygos jos gyvenimą pavergė nuo paauglystės. Kvapas. Lapų šiugždesys. Smalsumas.

Ji atsiminė tą rytą, kai lijo lietus, ji įsirangė kaip katinas lovoje ir pradėjo skaityti knygą „Erškėčių paukščiai“*. Jai buvo truputį **nuobodu**, tad ji pirmą kartą užsimerkė ir viską išgyveno savaip. Išgyvenimas buvo malonus ir tapo puikiu atspirties tašku fantazijoms be ribų.

* Colleen McCullough „Erškėčių paukščiai“ – pagrindinė knygos idėja – uždrausta jaunos merginos ir katalikų kunigo meilė.

17.

Vyrai jos gyvenimą pavergė nuo vaikystės. Ji buvo dar visai mažytė. Ji atmena, kaip sėdėjo kavinėje Pilies gatvėje* su bajoraite senele, kuri dievino skrybėlaites, ir gėrė arbatą. Senelę užkalbino kažkoks dailus džentelmenas žilais plaukais. Neilgai trukus Bo priėjo prie senelės ir į ausį jai sukuždėjo: „Man **nuobodu...**“ Ji jautėsi vieniša, tačiau senelė į ją meiliai pažvelgė ir žvilgsniu tarsi pasakė: „Sugalvok ką nors.“ Pritūpusi ant akmeninio gatvės grindinio ji pradėjo žaisti su keturių skonių saldainiais: Tiramisu, Juodojo Šokolado, Mėtiniu ir Paukščių Pieno**... Staiga ji pakėlė galvą ir pamatė keturis vyrus, keturis tokius dailius skirtingus vyrus, kurių juokas, skambantis gatvėje, tarsi pažadino ją iš gilaus mergaitiško miego... Tą akimirką Bo buvo penkeri... Ji atsistojo ir žvelgė tai į saldainius, tai į juos, tai į saldainius, tai į juos... Tiramisu buvo labai aukštas... Garbanotais plaukais iki pečių ir žalio mėlio akimis... Juodasis Šokoladas... Šiek tiek ją gąsdino tamsios odos spalva, bet jo žvilgsnis, o balsas... Mėtinis... Toks šiurkštokas ir šalto žvilgsnio... tačiau kažkas jame ne taip, oi ne, juk būtent taip... Ir

Paukščių Pieno... Toks tyras, stilingas, paslaptingas...

Staiga elegantiškasis džentelmenas prajuokinęs Bo senelę atsisuko į mažąją mergaitę ir tarė: „Oho!.. Net keturi saldainiai! Galiu pasivaišinti?“ Tuo metu keturi siluetai tolo, o mažylė Barbora stipriai suspaudusi keturis saldainius savo mažose rankelėse pikta ištarė: „Jie mano! Noriu jų visų! Jie juk skirtingo skonio!“ Senelė net krūptelėjo ir švelniai prisiglaudusi anūkėlę tarė: „Mergaite, gyvenime yra labai svarbu žinoti, ko nori, tačiau jaunoji ledi turėtų būti mandagesnė. Be šypsenos niekada nesukursi džiaugsmo!“ - tada nusijuokė ir nušvito tarsi Angelas. Ji visada švytėjo, kiek ją Barbora atsimena. Ji net atrodė kaip porcelianinė lėlė. Jos akys taip spindėjo, žili plaukai žvilgėjo. Jos lūpos visą gyvenimą buvo dažomos raudona *Chanel Fire* spalva...

Tą patį vakarą, kad nebūtų **nuobodu**, mažoji Bo įsimylėjo tobuliausią pasaulyje vyrą, kuris gyveno jos namuose, – savo tėvą, – ir pastaruoju metu pradėjo vengti mamos. Bet netrukus tai praėjo pamačius, kad kova bergždžia.

* *Pilies gatvė* – viena pagrindinių gatvių Vilniaus Senamiestyje.

** Saldainiai „Paukščių pienas“ – „Vilniaus pergalės“, plačiausią asortimentą gaminančio konditerijos fabriko Baltijos valstybėse, įkurto 1952 m., gaminama saldainių rūšis. 1996 m. ji gavo medalį parodoje „Agrobalt‘96“ kaip gaminy, kurio skonis niekada nenuvils.

18.

Lygiai po metų senelė išprotėjo. Labai keista, bet viskas pasikeitė tarsi akimirksniu. Ji labai sulyso, atsikišo pilvas, laikrodį ji pradėjo segtis ant žastikaulio, nes ant riešo jis jau nebesilaikė, o jos rankose visą laiką buvo tušinukas. Kai ji vos tik pabUSDavo iš kažkokio sapno, nuolat paklausdavo: „Kur?“, tada reikėdavo jai atsakyti: „Kiek?“ ir ji atsakydavo: „Šį kartą penkis.“ Tada gaudavo A4 formato lapus ir staiga pradėdavo intensyviai rašyti. Stovėdama jai už nugaros Bo skaitydavo tik vieną vienintelį žodį, kuriuo ji išmargindavo visus lapus, ir tas žodis buvo „**Nuobodu, nuobodu, nuobodu...**“. Tada maždaug po valandos intensyvaus rašymo ji sulankstydavo visus lapus ir įsidėdavo į rankinę, prisidėgdavo cigaretę, užsidėdavo skrybėlaitę ir eidavo pasivaikščioti į kiemelį. Išprotėjusi, bet „stiliova“, tokia net žaislinė ir visada plūduriuojanti savo rašymo ir minčių jūroje, kurios gelbėjimosi ratas – keistas ir kartais bereikšmis žodis „**nuobodu**“. Kiekvieną kartą, ją pamačius, Barbora išvysdavo vis silpniau degančią žvakę, kuri vieną dieną užgeso.

Pūsdama šešias gimtadienio žvakutes ji sugalvojo norą: „Aš noriu, kad man niekada nebūtų **nuobodu!**“ Mintyse šūktelėjo, akyse velniukai sušoko tango, dūmas išgaravo, ir viską vainikavo gausūs plojimai.

19.

Sapnai jos gyvenimą pavergė nuo penkiolikos, kai ji pirmą kartą į savo sapną ir į save įsileido į vyrą („Ramybės Paveikslas“, dailininkas jau žinomas).

Tikrovė buvo kitokia. Barborai buvo 19, o jo vardas buvo Karolis... Tą dieną ji dainavo jam: „Hey, Karoli, kai tu nežinai, kam tavo sparnai, ar tau baisu, ar tau užteks drąsos...“ – šypsojosi, traukė dūmą ir tęsė: „Jei kiekvienam SAPNE tu vis matai tik ją...“ – ir tyliai gesindama cigaretę užbaigė: „Kas padės tau, jeigu nenorėsi pats...“*... Tada pakilo, užsivilko švarkelį ir išbėgo svaigiai šypsodamasi, prieš užtrenkdama duris dar suriko: „Paskambink man!“ (Per kelias dienas ji metė rūkyti perskaičiusi Alleno Carro knygą „Lengvas būdas mesti rūkyti“**). Vidurnaktį jis paskambino. Tyliai priropojusi prie telefono pirštais ji vis suko laidą. Jo balsas šią naktį atrodė švelnus kaip vasaros vėjas. Jis klausė: „Koks jausmas būti Moterimi?“, o ji jam atsakė: „Jausmas lygus jausmui, kai tau ne **nuobodu...**“ (tada nusišypsojo). Galiausiai ji nuėjo valytis dantų ir viską darė

tiksliai taip, kaip ją mokė gydytoja, kuri Baltupiuose*** dirbo stomatologe. Žiūrėdama į veidrodį ji kartojo: „Pirmiausia reikia minkštu dantų šepetuku išvalyti dantis su dantų pasta... Tada tarpdančius išvalyti su dantų siūlu, o galiausiai viską išskalauti dantų skysčiuuu...“ – prieš veidrodį besimaivydama kaip „Moteris“ ir vis keisdama balso toną tęsė Barbora. Netrukus ją nusinešė SAPNAS ir nuo to laiko jos nepaleido... Visas kiemas skendėjo plunksnose iki pat dangaus, o ji nuogutėlė nardė jose kaip vandenyje... Buvo taip linksma ir naiviai gera. Ji juokėsi, pūtė, mėtė plunksnas į orą...

Atėjus vasarai, Karolis išvyko į Ameriką uždarbiauti, – dirbo laivuose barmenu. Jam grįžus po šešių mėnesių, Barbora dainavo „Svetimi – tūžta vėjas už lango, / Svetimi – ir nebūsim drauge, / Svetimi – ošia ežero bangos, / Svetimi – aš dabar jau kita, / Svetimi – šaukia aklas praeivis, / Svetimi – verkia ryto rasa, / Svetimi – išgirstu savo balsą – tu atleisk, / Bet aš tikrai nebe ta, nebe ta...“****

Kad nebūtų **nuobodu**, jie pasuko skirtingais gyvenimo keliais, – jis išvyko atgal „laivuotis“, o ji nusprendė „knyguotis“...

P. S. Vaizdas, kai Lukos namuose ji atsibudo ne savo lovoje, taip pat buvo sapnas.

* 1998 m. išleistas singlas „Karolis“, lietuvių vaikinių grupė „Lemon Joy“.

** Allen Carr knyga „Lengvas būdas mesti rūkyti“ – populiari visame pasaulyje. 95 proc. ją perskaičiusių meta rūkyti visam gyvenimui.

*** Baltupiai yra vienas iš Vilniaus mikrorajonų.

**** 1998 m. daina / albumas „Svetimi“, lietuvių merginų grupė „Mango“.

20.

Žvarbų žiemos rytą ji sugalvojo, kad baigusi 12 klasių daugiau nesimokys, nes tada atrodė, jog tai **nuobodu**. Namuose likusius dešimt mėnesių įsivyravo tylaprotestas. Senelė jau buvo mirusi, o Barbora, nematydama tų, kurie ją tikrai suprastų (visi labai intensyviai gyveno savo gyvenimus), nusprendė išsikraustyti. Pirmiausia ji susirado darbą knygyne prie upės, o apsigyveno Senamiestyje. Kas rytą ji skaitydavo gėlėmis apjuostą Nėries krantinę su užrašu* „Aš tave myliu“, o vakarais eidama kita puse jos akys susitikdavo su atsakymu „Ir aš tave“. Ieškodama buto ji vadovavosi senelės žodžiais, kurie tą dieną suskambėjo jos galvoje: „Gyvenk gerame name, nors ir rūsyje. Lankykis prabangiose vietose, nors gali įpirkti tik buteliuką mineralinio vandens. Stenkis gerai atrodyti, net jei ir išneši šiukšles.“ Ir ji paklausė tų patarimų nuo tos dienos, kai juos išgirdo. Bo apsigyveno Užupyje, prie „Angelo“**, tiksliau, išsinuomojo kambarį iš vaikino, vardu Rokas. Jam nestigo nei grožio, nei pinigų, jis nuolat keliavo ir jo beveik niekada nebuvo namie. Taip, jos senelė buvo bajoraitė, o štai Barbora

nuo šiandien tapo tarnaitė. Tiksliau, Bo ir Rokas susitarė, jog ji ne tik gyvens viename iš kambarių, bet ir prižiūrės namus: nušluostys dulkes, išsiurbs kambarius, palaistys kaktusą ir pašers *ryžą* kaip morka katiną, vardu Apelsinas.

* Neris krantinė su užrašais. Neris – antra pagal dydį Lietuvos upė, tekanti per Vilnių. Užrašai iš pasodintų gėlių apie meilę Neris krantinėje („Aš tave myliu“, „Ir aš tave“) – tai žydinčių Neris krantų tradicija, įgyvendinta Gitenio Umbraso akcija „Meilės krantai“. Minėtieji užrašai – meilės prisipažinimas savo miestui, skatinimas bendrauti ir kurti.

** Užupyje prie „Angelo“: Užupis – „menininkų“ respublika, Vilniaus Monmartras, senoji Vilniaus dalis, saugoma UNESCO, „Užupio angelas“ – tai 2001 m. centrinėje Užupio aikštėje atidengta skulptūra. Tai skulptoriaus Romo Vilčiausko ir architekto Algirdo Umbraso sukurtas angelas, pagamintas iš tvirto žalvario ir bronzos.

21.

Taigi Barbora gyveno Senamiestyje su Roku (susitikdavo retai), dirbo knygyne prie upės (nuo 10.00 ryto iki 19.00 vakaro su vienos valandos pietų pertrauka), o kad gyvenimas būtų kupinesnis aistros, užsirašė į prancūzų kalbos kursus prisimindama savo senele, kuriai ši kalba buvo tarsi gimtoji. Pavasarį keitė vasara, vasarą – rudenį, rudenį – žiema, o pastaroji vėl persirengdavo į pavasarį. Bo gyvenimas buvo kukliai mielas, jaukus kaip šaltas žiemos vakaras, įsuktas į pledą su medaus skonio arbata. Ir dar... Ji svajojo padirbėti stiuardese skrydžiuose tik tarp dviejų pomidorų, – švelniai rožinio, vardu Paryžius, ir sodriai raudono, vardu Vilnius. Ypač pastaruoju metu, vos pažvelgusi į dangų, ji pamatydavo lėktuvą, vakar nuėjusi į kiną pirmojoje scenoje išvydo dar vieną, na o vakare atsivertusi knygą ir vėl netikėtai skaitė apie skrydžius. Tiesa ta, kad skristi ji bijojo ir norėdama gyvenimo trintuku ištrinti mintis apie skraidymą pasinėrė į knygas apie vampyrus. Nuo šiandien lūkuriuodama knygų salėje ji laukė, kol įžengs Jis, Vampyras, kąs jai į kaklą ir apgobęs savo juoda skraiste nusineš ant dangoraižio stogo... (visai ne **nuobodu**).

O brol, kas šią minutę vyko su jos kraujo kūneliais, – raudonieji kilo prieš baltuosius!..

22.

Ši rytą, kai ji tvarkė knygas detektyvų skyriuje, į erdvią skaityklos salę, kurioje buvo tik du suoliukai, įėjo vyras su knyga ir prisėdo. Rankose jis laikė Davido Foenkino knygą „Subtilumas“*. Jam buvo maždaug 42-eji, jo plaukai – pilkai žilstelėję, o kūną dengė juodas paltas su didžiuliais atvartais. Jos akys akimirksniu išsipūtė, ir Barbora mintyse suriko: „Vampyras, ištroškęs bučinio!“ Jis nusišypsojo, o ant jo iltinio danties žybtelėjo žvaigždutė. Ši šypsena Bo pakerėjo, ir ji jau būtų bėgusi tiesiai į jo glėbį gauti stebuklingo bučinio, bet tuo momentu į šį nebylų pokalbį įsiterpė mergina mėlynais aukštakulniais ir suraukusi antakius savo žodžiais emociškai smeigė tarsi peiliu tiesiai jam į širdį: „Štai kur tu! Jau galim važiuoti!“ Ir jie išvažiavo... Tą dieną vampyrų daugiau nepasirodė, o Bo nusprendė namo grįžti taksi bei važiuojant tiltu užsimerkti prieš abu upės užrašus, kurie kalbėjo apie meilę.

* *David Foenkin „Subtilumas“ – romanas apie meilę ir moteriškumą bei stebuklingą vieno bučinio galią.*

23.

Ryte Barbora valgė sumuštinį*, sėdėjo ant palangės šalia Roko kaktuso ir bandė prakalbinti Apelsiną, kuris buvo katinas „nekalbu-negirdžiu-eikit iš čia“ (nereagavo nei į vardą, nei į rankų mostus, nei į žuvį). Rokas buvo išvykęs, na o šiandien antradienis – Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo diena**, tad knygynas nedirbo, ir jai ten eiti nereikėjo. Barbora vaikščiojo namie tik su apatinėmis kelnaitėmis, kurių priekyje buvo užrašas VIP („Labai svarbus asmuo“), taip pat su pilkais be petnešelių trikotažiniais marškinėliais, kuriuos pirkto parduotuvėje „Mango“ Gedimino prospekte per pavasarinę *seilą* už 15 Lt. Lietus nelijo, niekas nesijuokė ir jau būtų pradėję darytis **nuobodu**, bet tą akimirką į duris paskambino paštininkas Juozas, ir Barbora pasirašė ant dokumento priimdama siuntinį, skirtą jai. Uždariusi duris apžiūrėjo dėžutę be adreso. Prieš atidarant, jos Protas kuždėjo: „Ten bomba, aš sprogsiu... Kas mane nori nužudyti? Ne, o gal ten meilės laiškas nuo Vampyro... O ne, ne, ne, išprotėsiu!.. O gal ten... Na, nespėliosiu, imu ir atidarau...“ Ir dėžutė buvo atidaryta, o joje buvo sveikinimas ir padėka už ilgą

rūkymo stažą bei paskatinimas nesustoti dėl veršiuko odos rankinės! „O siaube!“ – pagalvojo ji, tada pažvelgė į dangų ir tarė: – „Telaimina tave Dievas, brangus Allenai! Išsėkis Aukščiausiojo ramybėje!“ Dovanos ji nusprendė nepriimti ne tik dėl to, kad jau buvo metusi rūkyti kelis mėnesius, bet labiausiai dėl vargšo veršiuko, kuris nespėjęs pasidžiaugti jaunyste jau virto rankine ir dar su užtrauktukuuuu!!! Barborai pasidarė šlykštu, ji staiga išoko į savo aksominį sportinį kostiumą „Joucy Couture“, pasidažė akis geltona, žalia, raudona*** ir nubėgo link Vingio parko****.

* Receptas: duona „Rugelis“ (Vilniaus padinė duona kepama nuo 1961 m., kurios minkštimas ir plutelė kupini grūdų), sviestas, „daktariška“ dešra (rausva dešra). Kaip valgyti? Kąsnis sumuštinio, kąsnis agurko, užsigerti juodąja arbata su citrina ir medumi, kramtyti skaičiuojant iki 36. Kąsnis sumuštinio, kąsnis pomidoro, vėl užsigerti juodąja arbata su citrina ir medumi, kramtyti skaičiuojant iki 36 ir vėl kartoti, kol sumuštinio neliks. Patartina sėdėti ant palangės ir spoksoti pro langą į skubančius žmones, jei pila kaip iš kibiro, juoktis iš to, kaip jie šlapi bėga...

** Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo diena yra švenčiama kovo 11 d.

*** Geltona, žalia, raudona – Lietuvos vėliavos spalvos.

**** Vingio parkas – Vilniaus Nerios Vingyje esantis parkas, poilsio vieta.

24.

Saulė spigino akis, uždengtas tamsintais akiniais, kurie jau buvo pavirtę į „mirusių musyčių kapines“. Barbora mintyse suriko visiems Vilniaus skrendantiems vabzdžiams, kurie šiandien nusprendė žūti atsitrenkę į jos akinius: „Šiandien reikia gyventi! Šiandien reikia švęsti! Visai ne **nuobodu!**“ ir staiga prie Seimo rūmų ji pamatė bėgantį Vampyrą ir tą keistą merginą, kuri šiandien avėjo mėlynus „Adidas“ sportbačius su trim juostelėm, vėl buvo suraukusi antakius ir kažką vėl emociškai šnekėjo, o iš jos burnos tuo metu tyško seilės. Barbora susimąstė: „Bet juk bėgti reikia tyliai, ypač jeigu bėgi su Vampyru...“ Ir tą akimirką jiems kertant sankryžą, Vampyras ją pamatė ir vėl padovanojo šypsena... Bo širdis pradėjo čirpti kaip vabzdys pievoje prieš atsitrenkiant į akinius nuo saulės. Ji stabtelėjo ir pradėjo bėgti šalia jo savo žvilgsniu, nustūmusi mėlynų batų savininkę tiesiai į Nerį. Ji bėgo šalia jo, tada ties Žaliuoju tiltu* jis pasuko kairiau ir iki Mindaugo tilto* jie bėgo matydami vienas kitą skirtinguose upės šlaituose, fone raudonavo minėtieji užrašai („Aš tave myliu – Ir aš tave“), o ant Mindaugo tilto

jis sugriebė ją ir nuplėšęs šlapius marški... Oi! (fantazija baigėsi).

Staiga Bo nikstelėjo koją ir iššoko priešais „geziuko“** mašiną, o šis jau buvo bepradedęs šaukti: „Ach ty su...“ Ji spėjo jam nusišypsoti ir pro atvirą langą išgirdo: „Nu, gražole, atsarg-i-a-u!“, po kelių akimirku juodas golfas ją atsivijo ir besišypsantis vaikiną paklausė: „A tsylifoniuką galima?“ Barbora atsakė šypsodamasi: „Aš turiu draugą...“, ir automobilis nurūko tiesiai į Žvėryno*** glūdumą išsklaidydamas visą Vilniaus centro romantiką, kurios Meilės vaisius būtų knyga pavadinimu „Vampyras be vardo, mėlyni batai ir tarnaitė Barbora“.

Ak!

* Vilniaus Žalasis (pastatytas 1952 m., tiltas per Nerį su skulptūromis) ir Mindaugo (pastatytas 2003 m., karaliaus Mindaugo karūnavimo 750 metų jubiliejaus proga) tiltai.

** „Geziukas“ – vaikiną, dažniausiai dėvintis sportinę aprangą su nuolat akyse švytinčiu klausimu „Kas nepatinka?“ Po išgirsto klausimo geriau pasilenkti ir saugotis smūgio.

*** Žvėrynas – Vilniaus mikrorajonas netoli centro.

25.

Kita diena jau buvo darbo diena, tačiau Barborai nesidirbo... Būtų pradėję darytis **nuobodu**, bet...

Per pietus ji nulėkė į šalia knygyno esančią kavinukę, užsisakė latės kavos ir žiūrėdama į tatuiruotas barmeno rankas („Gal jūs kalėte kniedes į mano diržą?“) tyliai šypsojosi ir nugrimzdo į svaigią būseną. „Kokie gražūs, ilgi esteto pirštai... Man dar vieną latės... Ir dar vieną... O prieš išeinant dar vieną, o jau išeinant dar vieną tik išsinešti, atsiprašau, išsinešti du puodelius...“ Ji jautėsi alkana, tačiau nieko nevalgė, taip dar labiau priartėdama prie istorijų su vampyrais...

Tą popietę (netikėtai) kavinės tarpduryje pasirodė jos Vampyras su juodu paltu dideliais atvartais. Barbora susigūžė į kamuoliuką kaip ežys ir laukė jo kaip lapės, tik mąstydamą kaip ežiukas: „Atsilenksiu pats! Suvalgyk greičiau!“ Jis užsisakė dvigubą espresso, trečią kartą nusišypsojo ir staiga tarė: „Sveika, kaip vakar pabėgiojai?“ (kamuoliukas atsileido), ir ji atsakė: „Nikstelėjau koją, truputį skauda...“ Tada jie pasišnekučiavo, o galiausiai

pradėjo „čiauškėti“ kaip dvi senos draugės, nes pasirodė, kad Vampyras iš tiesų yra gėjus, kuris dirba advokatu, o mėlynų batų savininkė buvo jo sesuo žurnalistė, neseniai išsiskyrusi su savo vyru italu, picų ir makaronų tinklo magnatu. Ak!

Prieš atsisveikinant Bo padovanojo Vampyrui „bučini“, tik ne tokį, kaip knygoje „Subtilumas“. Tai buvo padėkos bučinyš dabar, o ne po 20 laimingos santuokos metų, per kuriuos būtų gimę dar keturi vaikai (Ak!).

Aistra vampyrams nuskendo latės kavoje, kurią padarė tatuiruotos rankos ir ilgi esteto pirštai, kurie kraujo spalvos pomidore, vardu Madridas, gaudė laukinį bulių, jį garbingai nukovė, o galiausiai išdirbę jo kailį pagamino diržą su kniedėmis... Ak! Ak! Ak?! Ak...

26.

Grįžusi namo po darbo ir prancūzų kalbos kursų ant šaldytuvo Bo rado „**nuobodu**“ raštelį nuo Roko:

„Ačiū, kad prižiūri namus. Taip ir toliau, Bo! Grįšiu po dviejų savaitių. Bučkis tau! Rokas“

Kartu jie jau gyveno trejus metus (tai buvo pati tikriausia Meilė nesimatant), o „bučkis tau“ ji išgirdo pirmą kartą, tad tą pačią akimirką paneigė knygos „Meilė trunka trejus metus“* koncepciją. Po paskutinio bučinio ji dar nebuvo pasirengusi naujam bent jau dvi savaites ir vėl įsijautė į „tarnaitės“ vaidmenį Užupio pilyje, kurios karalystę valdė nebylusis karalius Apelsinas, o Ramybę saugojo dar nebylesnis sargybinis Kaktusas.

Tarnaitė prisėdo ant pilies palangės ir parašė „ne **nuobodu**“ atsakymą:

„Padėką priimu, Užupio pilies prince Rokai (palikite pinigų: „Bitės“** sąskaita – 299 Lt, tualetinis popierius „Vėjo sapnas“, „Amway“ skalbimo milteliai ir „Dish

Dropsai“ bei Apelsino maistas plius / minus panašiai...). Karalius Apelsinas bei namų sargybinius Kaktusas patenkinti taip pat. Bučinį priimti galiu tik lygiai po dviejų savaitių, nes buvau užpulta Vampyro. Barbora“ (Ji norėjo pasirašyti „princesė“, bet pagalvojo „Fuck! Jis greičiausiai vėl paliks pinigų ir išvyks dar dviem savaitėm... Ir iš vis, prince, kodėl jūs mane vadinate Bo? Aš juk tik paprasta tarnaitė, aš juk Barbora... Ai...“)

* *Frederic Beigbeder knygos „Meilė trunka trejus metus“ pagrindinė idėja – meilė trunka trejus metus, metai aistros, metai švelnumo ir metai **nuobodulio**.*

** „Bitė“ – mobiliųjų paslaugų operatorius Lietuvoje.

27.

„Tu visai neišradinga!“ – tarė sau Bo septintą rytą iš eilės valgydama garsųjį sumuštinį ant palangės su Roko kaktusu, kuris susilaukė uogos („Kaip tu, viengungi, susilaukei tokio grožio? Bet jei Vampyras gali būti gėjus, tai ir vienišas kaktusas greičiausiai gali atsivesti vaikų...“), ir toliau kramtydama stiliumi „36“ spoksojo pro langą. Vėl niekas nesijuokė, nes tas pačias septynias dienas Vilniuje švietė saulė, o kieme nebuvo nė vieno šlapio vilniečio... Šiandien, Sekmadienį, kai dirba visos knygų konsultantės, išskyrus ją, Barbora nusprendė nueiti į „Vingio“ kino teatrą* pažiūrėti filmo „Mielas Draugas“**, kad susilpnintų Roko bučinio „laukimą“...

Oho, kaip ji po filmo užsigeidė turėti tokį Draugą... Tad likusias dvi savaites pradėjo laukti jo, vardu „Draugas“. Ir nereikėjo laukti nei dviejų savaičių, nei dviejų dienų... Draugas pasirodė. Taip, ji sutiko jį iš karto po filmo, „Rimi“*** parduotuvėje netoli kino teatro. Taip, ji stovėjo ir žiūrėjo į karpnius, plaukiojančius „Rimi“ akvariume, ir tada priėjo juodai apsirengęs vyras, gal 33-ejų,

o jo marškinėlių užrašas atsispindėjo ant akvariumo stiklo, ir ji perskaitė: „drauG ytiruceS“, jos akių trintukas ištrynė „ytiruce“ ir žodis „Draugas“ buvo pakeistas į tyrą močiutės kaimo kvapųjį sūrį, vardu „Draugs“ (tikrasis užrašas buvo „Security Guard“)...

Ir Barbora jau būtų puolusi jam į glėbį, bet staiga jam į parankę įsikibo mergina dryžuotais batais, o pardavėja pasiteiravo: „Panele, jūs ko nors norėsite?“

Ir Barbora, ištikta šoko, paprašė pasverti gyvą karpį, kuriam galiausiai davė vardą Geras Draugas... Grįžusi namo Bo jį laikė vonioje, o galiausiai paleido į Nerį, eidama ryte ne į darbą, po tiltu į kitą pusę, kuriame kabo keistas geležinis burbulas****...

* „Vingio“ kino teatras – didžiausias ir moderniausias Lietuvoje kino centras žiūrovams.

** Nick Ormerod ir Declan Donnellan filmas „Mielas draugas“ – apie vieną populiariausių visų laikų literatūrinių personažų ir lovelasų Žoržą Diurua.

*** „Rimi“ – Lietuvos prekybos centrų tinklas.

**** Nerūdijančio plieno skulptūra „Karališkas obuolys“,

*vaizduojanti Lietuvos valstybingumo pradžia, atsigręžimą
į Vakarų krikščioniškąjį pasaulį. Autorius – Kunotas
Vildžiūnas.*

28.

Per likusias trylika dienų Vilniaus gatvėje Barbora pamatė Andrių Mamontovą* ir jautėsi taip, tarsi jį pažinotų, o kodėl ne? Kadangi nuo mažens ji klausėsi jo dainų, ji turi visas teises pasakyti: „Labas, Andriau!“ Ji sustojo ir palydėdama žvilgsniu mintyse jam tarė: „Žinai, aš nežinau, bet tu turbūt žinai, bet ar žinai, o gal ir nežinai, kad Vilnius myli tave.“

Tada ji prasilenkė su Marijonu Mikutavičiumi** tame pačiame senajame „Vingio“ kino teatre eidama skandinti trylikos dienų Roko laukimo su kalnu *popkornų* ir pagalvojo: „Jis truputį liūdnas... Bet kodėl? Juk tave myli net trys milijonai iš Vilniaus ir kitų pomidorų...“

O galiausiai prie upės ji prasilenkė su dviračiu lekiančiu Igoriu***, kuris sukūrė dainą apie jos Karolį, kurio dėka ji tapo ji. Ir Barbora norėjo jam sušukti: „Tu karštas! Vilnius tave taip pat myli!..“

O vyninėje „St. Germain“ sėdėjo pats Oskaras Koršunovas****, mirktelėjusi jam per tamsaus stiklo akinius mintyse jam sušuko: „Vilniaus Nuobodu“ – būtų puikus spektaklis! Vilnius myylyli tave!“

Savaitgalio mintis buvo aiški, Barbora mąstė: „Vilnius būtų **nuobodus** be Andriaus, Marijono, Igorio ir Oskaro!“

* Andrius Mamontovas – legendinės grupės „Foje“ įkūrėjas (1983–1997), šiuo metu – solo muzikantas, aktorius, fotografas ir prodiuseris.

** Marijonas Mikutavičius – dainininkas, žurnalistas, aktorius, televizijos laidų vedėjas.

*** Igoris Kofas – grupės „Lemon Joy“ lyderis, įkūrėjas, dainininkas.

**** Oskaras Koršunovas – lietuvių teatro režisierius, Vilniaus miesto teatro meno vadovas, scenografas.

29.

Po trijų dienų troleibuse ji lankstė bilietėlį su penkiomis skylutėmis... Tada įlipo penki pikti kontrolieriai*...

„Ooo! Laikykis, Vilniau, kai jie troleibuse!“

O galiausiai viena mergina, nuo kurios sklido prakaituoto ūkininko kvapas per visą Vilniaus troleibusą, kalbėdama telefonu garsiai per visą Vilnių džiaugėsi: „Aš laiminga, nes atsivėriau į Dievą!“ Barbora niekaip nesugebėjo suvokti merginos „Dievo“ sąvokos, tačiau šiandien tvirtai suvokė savąją. Šiandien jos Dievas slėpėsi juoduose sportiniuose bateliuose... Šiandien jos Dievas buvo Rogeris... Ji nusipirko vieną TIKRĄ, tiksliau, tikrą lobį, Rogerio D. Joslino knygą „Bėgant dvasinį kelią“ (*Running the spiritual path*). Ji mylėjo žmones, kurie šiame gyvenime mato mažiausias detales, sugeba apsivilkti gyvenimą kaip drabužį ir jausti jį visomis prasmėmis, t. y. džiaugtis jo kokybe, o jei jis nekokybiškas, pakeisti / nusipirkti kitą. Jį tepti, plauti, plėšyti, lopyti, susiūti, jei suplyšta, atsegti ir užsegti arba leisti jam tiesiog numirti, įsileidžiant naują formą, spalvą ar faktūrą. Rogeris siūlo sąmoningai pasiruošti bėgti:

rengtis lėtai, metodiškai, tarsi būtum kunigas, o tavo apdaras – šventas, skirtas maldai ir žmonijai. Ypatingą dėmesį autorius siūlo skirti maunantis kojines, rišant batraiščius, juk tavo kojos bus tavo ir žemės ryšys.

Rogerio bėgimas yra malda ir pokalbis su Dievu. Barbaros bėgimas yra malda ir pokalbis su Dievu.

„Rogeriiiiiiii!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Aš tave myliu!!!“ – bučiuodama jo parašytus sakinius mintyse šaukė ji.

* Kontrolieriai – taip, važiuojant Vilniaus troleibusu geriau turėti bilietėlį (Išpėjimas!).

30.

Šeštadienį Barbora sumąstė nuvažiuoti į kibino formos pomidorą, vardu Trakai*. Prisivalgiusi kibinų** savo išsipūtusį pilvą atvežė atgal į savo mylimą Vilnių, šiandien turėjo grįžti Rokas.

„Fuck!“ – sušuko netikėtai, vos tik įėjusi į virtuvę. Katinas nereagavo, kaktusas – taip pat.

Ant šaldytuvo buvo **nuobodus** raštelis ir **nuobodūs** pinigai:

„Ačiū Barboryt, tu – geriausia. Deja, išvykstu dar dviem savaitėm! Grįžus bučinyms garantuotas! Princas Rokas“

* *Trakai – miestas su Trakų salos pilimi apjuosta Galvės ežeru.*

** *Kibinai – karaimų virtuvės patiekalas.*

31.

Barbora išsimaudė karštoje vonioje. Išsitepė veidą drėkinamuoju kremu. Susitvarkė plaukus. Tada atsisėdo ant lovos ir žiūrėdama į veidrodį dažėsi akis, vėliau lūpas patepė blizgiu. Po pusvalandžio jau vilkėjo dailią suknelę ir avėjo aukštakulnius. Pasikvepino *Mochino* kvėpalais „I love love“ („Aš myliu meilę“). Į mažą rankinę įsimitė tris daiktus – telefoną, piniginę ir raudonus *Chanel Fire* lūpų dažus, kuriuos dievino jos senelė. Patikrino, ar išjungtas lygintuvas, ir su durų bilstelėjimu – „drink“ (angl. „gerti“) – išėjo.

Vilniaus gatvės buvo pilnos dviračių su atšvaitais. Į šviečiantį bankomatą atsirėmusi bučiavosi porelė, Vinco Kudirkos* statula buvusios savivaldybės aikštėje priminė Vampyrą, kavinėje „Post Scriptum“** šalia Centrinio pašto kažkas sėdėjo apsigobęs pledu ir gėrė karštąjį vyną... Islandijos gatvė*** buvo kupina džiaugsmo ir šypsenu, o iš pravažiuojančio automobilio be stogo aidėjo žodžiai „Fantastika!“, kurie buvo skirti iš žolės spalvos pomodoro, vardu Amsterdamas, atvykusiai merginai, vardu Leila.

Taip, Vilnius myli. Vilnius triukšmauja. Vilnius šoka. Vilnius vaidina filme. Vilniuje nuo medžių krinta lapai. Vilniuje gyvena varnos. Vilniuje norisi mirti. Vilniuje norisi gyventi. Vilnių norisi tapyti, bučiuoti, kutenti, šildyti... Vilniuje norisi keiktis, Vilniuje norisi mylėtis... Vilniuje norisi bėgti... Vilniuje norisi išnykti arba ištirpti Lietuvoje... Vilniuje norisi melstis, o ant plytelės „Stebuklas“**** užminti norą, norą žudiką ir juo nužudyti savo svajones! Vilniuje norisi mėtytis uogomis!

Vilniuje kartais norisi prisigerti!..

Šį vakarą Barbora taip ir padarė, grįžo namo su Vilniaus taksi, sumokėjusi vairuotojui 20 Lt. Vilnius siūbavo.

* *Vincas Kudirka (1858–1899) – Lietuvos gydytojas, prozininkas, poetas, publicistas, kritikas, vertėjas. Lietuvos himno autorius.*

** *Kavinė „Post Scriptum“ – jauki kavinė netoli Vilniaus centrinio pašto.*

*** *Islandijos gatvė – Vilniaus šurmulyš, gatvė, kurioje daug kavinių, barų ir miesto ritmo.*

**** *Plytelė „Stebuklas“ – Vilniaus katedros aikštėje yra*

*plytelė, ant kurios spalvotomis raidėmis parašyta „Stebuklas“.
Tai menininko Gitenio Umbraso darbas. Atsistojus ant jos ir
apsisukus, sugalvotas noras būtinai išsipildys.*

32.

Žurnalas „Žmonės“* rašė apie žmones. Kažkas pasiskundė, jog sumažėjo žmonių, kurie skaito knygas. Kino teatras „Pasaka“** toliau rodė pasakiškus filmus, o „Coffee Inn“*** darė skanią Vilniaus kavą. Visi kažką darė, net ir tie, kuriems tuo metu atrodė, kad jie nieko nedaro. Pilies gatvėje buvo daugybė italų, o į knygyną prie upės užsuko vaikinai, vardu Tomas, kurio žavi mirksinti žalia akis skleidė garsą „tik, tik, tik“ ir kažkuriame Vilniaus debesyje darė jį itin pažeidžiamą.

„Sveiki, ieškau ko nors Sielai...“ – sustabdęs per salę einančią Bo tarė jis.

Bo tylėjo, tada rankose laikytas knygas padėjo ant žemės, tada apsižvalgė, tada pažvelgė į laikrodį, tada į šalis, galiausiai vaikinui tarusi „Palaukite!“ kažkur dingo ir po kelių minučių vėl atsiradusi tarė: „Eime!“ Tomas pasimetė ir staiga vėl perklausė: „Atsiprašau, bet man reikia knygos apie...“ Po akimirkos išgirdo: „Knygyne prie upės tokių knygų nėra. Bėgam!“ Ir jie pasileido bėgti, galiausiai užkopė į Trijų Kryžių kalną, tada Gedimino pilies

papėdėje suvalgė du plombyrus (vanilinį ir šokoladinį), Pilies gatvės dainininkams mėgėjams įmetė pinigų, iš mažos mergaitės nusipirko gėlių, važiavo / rizikavo troleibuse be bilietų, o sutemus vaikščiojo Vilniaus miesto stogais judindami antenas bei savotiškai ragindami žmones nežiūrėti televizoriaus!

Šis vakaras baigėsi vienu klausimu, vienu atsakymu ir vienu teiginiu:

– Tau **nuobodu?** – paklausė Barbora.

– Jau nebe... – atsakė vaikinai ir nusišypsojo.

– Tomai, VILNIUS yra geriausia knyga Sielai, jeigu tavo Siela dabar verkia, skaityk ją!

* Žurnalas „Žmonės“ – pasaulinio žurnalo „People“ lietuviška versija.

** Kino teatras „Pasaka“ – vienintelis kino teatras Vilniaus senamiestyje. Čia rodomas nepriklausomas, meninis, vertingas kinas.

*** Kavinė „Coffee Inn“ – kavos išsinešti pradininkai ir skanios kavos ambasadoriai Lietuvoje.

33.

Dienos byrėjo kaip gliaudomos Kalvarijų turgaus „sėmkės“*. Buvo taip GERA! Barbora atsivertusi Vilnių-knygą mėgavosi subtiliausiomis detalėmis. Jai patiko važiuoti per nupieštus dviračius Vilniaus gatvėmis, ji dievino spoksoti į moterį, kuri vakarais netoli namų vedžiojo juodos ir baltos spalvos didžiulį šunį, kuris atrodė kaip karvės brolis.

Jai patiko pūsti muilo burbulus, žiūrint į Vilniaus dangų, pilną oro balionų**, o bėgant spoksoti į Vilniaus nuotaiką!

Jai patiko...

Jai patiko ir pliurpti telefonu su Luka, atsirėmus į geležinę „rakštį“ ant Balto tilto*** (Lukoje, rodos, tilpo visos jos draugės):

Luka: Klausyk, o tai tu taip ir dirbsi knygų pardavėja?

Barbora: Na, nežinau... Man patinka...

Luka: O kiek dar gyvensi pas tą Rokaž?

Barbora: Na, nežinau... Man patinka...

Luka: Klausyk, man neramu... Iš Vilniaus tu neišvažiuoji, dirbi tame knygyne, gyveni pas kažkokį neaiškų tipą su kaktusu ir katinu... Tu pamąstyk... Tau jau ne devyniolika...

Barbora: Na, nežinau... Man patinka...

Luka: Oi, drauge, nežinau nežinau... Kada paskutinį kartą buvai prie jūros?

Barbora: Meilės pomidore Nidoje norėčiau susituokti grojant Baltijos jūros bangų orkestrui...

Luka: Ką? Su kuo? Gal su Vampyrų? Barbora, po velnių, susiimk! Graži „merga“, bet truputį „ku-ku“ ...

Barbora: Bent jau ne **nuobodu**... (tyliai, sau po nosim).

Luka: Kažką sakei???

* Kalvarijų turgaus „sėmkės“. Kalvarijų turgus – unikalus Vilniaus miesto turgus, esantis Vilniaus miesto centre. „Sėmkės“ – aliejuje keptos saulėgrąžos.

** Vilniaus oro balionai – Vilniaus padangė dažniausiai pilna spalvingų oro balionų.

*** Baltasis tiltas – pėsčiųjų tiltas per Nerį Vilniuje.

34.

Bo grįžo namo išsekusi, nes ją truputį sekindavo kalbančių žmonių veidai su klausimais stabais: „Ką? Kada? Kiek ir už kiek?“ Ji vėl pasiimdavo į rankas knygą ir tai buvo geriausias daiktas, tikra skalbinių plovykla smegenims suvokiant, jog žmonės spalvoti, žmonės skirtingi, žmonės yra visokie ir gyvena jie visaip... Ji nesiteisino, kartais paverkdavo, bet paskutiniu metu itin daug bėgiojo gal nuo savęs, gal nuo jų, gal nuo Vilniaus...

Bet faktas: nuo šešerių jai dar nė karto nebuvo **nuobodu!**
O knygos, vyrai ir sapnai vis sukosi Barboroje svaiginamu ratu!

35.

Deivis. Mmm!.. Aukštas... Mėlynos akys... Trumpai kirptas garbanius, plaukai – kaštoniniai... Polo marškinėliai... Apsmukę džinsiukai... Esteto pirštai! Skaito (jėga!), sportuoja (žaidžia tenisą, uuu!), dirba / uždirba (IT, internetas – perspektyvu)...

Luka: Paskambino?

Barbora: Aha...

Luka: Susitikai?

Barbora: Aha...

Luka: Ir?

Barbora: Netraukia...

Luka: Ką?

Barbora: Ne mano tipas gal...

Luka: Taip, tavo tipas – Rokas su katinu, kurio vardas Apelsinas???

Barbora: Klausyk, nebekalbam... Man biškį bloga nuo Vilniaus vyrų... Man reikia nusipirkti auskarą į bamba... Žiūrėk, gal šitas violetinis, proto spalvos (1)...

Luka: Bo, tu tikra beprotė, violetinė spalva yra senos mergos spalva (2)...

Pardavėja: Mergaitės, violetinė yra spalva kaip ir žalia, mėlyna ar raudona, koks skirtumas (3)...

.....

Štai jums ir trys nuomonės. Kuria tikėt?

36.

Taigi, Bo nusprendė užsisklęsti ir nebeklausyti / nebegirdėti jos supančio pasaulio, bet kadangi tu jam šiaip ar taip priklausai, tai juk negali visiškai nereaguoti... Tą vakarą grįžusi namo ant šaldytuvo rado raštelį:

„Labas, Barbora! Tu gyva? Rokas“ (Į antrąjį raštelį Bo buvo pamiršusi atsakyti.)

Ji atsisėdo ant kėdės prie stalo ir atrašė: „Barbora trumpam mirė. Kas tu?“

Ryte atsibudusi rado atsakymą: „Atmirk. Čia Rokas.“ Tada vėl grįžo į kambarį, kuriame jos nebedžiugino nei vyrai, nei knygos, nei sapnai... Ji spoksojo į lubas ir jautėsi tuščia, o paskambinusi į darbą pasakė, jog serga nepagydoma liga ir daugiau dirbti negalės... Tačiau kitą rytą diena rytas pasirodė labai skaidrus, tad pabėgiojusi ji nusprendė, jog jos gyvenime nepagydomų ligų nebus, ir dailiai pasidažiusi išskubėjo į knygų rojų, ant šaldytuvo palikusi raštelį „Rokas Burokas! :P“

37.

Taip, šiomis dienomis Barborytė mąstė daug, bet tikrai ne apie Roką Buroką, o apie savo gyvenimą, kuris paskutiniu metu atrodė toks mažytis ir ankštas... Ir po pietų, sočiai pavalgusi šaltibarščių su keptomis bulvėmis, ji nusprendė praplėsti horizontus. „Mano gyvenimas tikrai nebus **nuobodus**. Aš studijuosiu!“ (Akys prašviesėjo, užgiedojo Katedros choras.)

Luka: Ką studijuosi?

Bo: Dar nežinau.

Luka: Kas tau patinka?

Bo: Knygos, vyrai ir sapnai.

Luka: Erotiniai masažai?

Bo: Durna?! Taip, kiekvienas galvoja pagal savo ištvirkimo laipsnį...

Luka: Chi..., ok... Filosofija?

Bo: Galbūt... Gal turizmas?

Luka: Vyrų? (*Žvengia.*)

Bo: Šiaurės meškų! Liaukis!

Luka: Mane ima juokas...

Bo: Tai juokis...

Luka: Na?

Bo: Aš noriu būti geiša...

Luka: Į Japoniją? Reikėjo ten gimti... Gal tu nori būti kvaiša?

Bo: Aš būsiu stiuardė!

Luka: Baik tu... Sunkus darbas, oi... Nė nebandyk...
Pasensi anksčiau laiko.

38.

Barbora užsirašė į palydovų kursus. Studijuojant visos baimės išgaravo (Dalai Lama buvo teisus – raktas į visus atsakymus yra studijos, t. y. žinių troškimas), be to, ji puikiai išlaikė visus testus ir buvo viena geriausių studentė, ir tai tikrai nebuvo **nuobodu**. Su lengvu „drebuliuku“ ji laukė savo pirmojo Skrydžio, jausmas buvo tolygus jausmui, kai tu kažkuo tampi.

Bo darėsi makiažą galvodama apie tai, jog dar šeštajame praėjusio amžiaus dešimtmetyje žodis „stiuardėsė“ buvo uždraustas vartoti kai kuriuose oro uostuose, nes šio žodžio asociacija buvo tolygi žodžiui „prostitutė“. Taip, vos atsiradus pirmiesiems skrydžiams, reikėjo kažką sugalvoti, nes skraidė turtuoliai, kažkam kilo mintis, jog Moteris Lėlė būtų puiki skrydžio baimės išblaškymo koncentracija. Gimė ji, Moteris Stiuardėsė, su mini sijonu, seksualia figūra bei raudonomis lūpomis. Nuo to laiko kiekvieno vyro svajonė tapo permiegoti su šia Žavia Būtybe. Deja, galiausiai šis burbulas išsipūtė ir „susprogo“. Atsirado griežtos taisyklės, o kalbant apie uniformą, pirmiausia pailgėjo sijonai.

Taip Bo labai daug patyrė, juk ten, Danguje, visiškai kitas gyvenimas. Ir iš tiesų jos kelerių metų darbas tikrai buvo vertas knygos pavadinimu „Stiuardės išpažintis“, tačiau Barbora neturėjo talento rašyti, nors gal ir ne, tiksliau, jai niekada nešovė mintis, jog tai būtų kam nors įdomu. Tačiau kalbant apie šį jos gyvenimo skrydžių etapą, svarbu paminėti tris gyvenimo „posūkius“, kurie ją pakeitė.

IR ANČIUKAS TAPO GULBE.

tapo Barbora Jimo Morrisono kapo fone. Jis negalėjo nuo jos atplėšti nei savo akių, nei fotoaparato, o galiausiai – ir savo lūpų (išsipildė punktas nr. 1).

Šiandien Jo / Jos gyvenimas tapo nuotrauka, kurią Jis / Ji atsimins visą gyvenimą, ypač tada, kai ims darytis **nuobodu**.

Po vakarienės Eliziejaus laukuose, mažame ir jaukiame Paryžiaus viešbutėlyje, išsipildė punktas nr. 2. Barbaros ir Kristupo vienybė buvo dvi griežtos uniformos, kurias nurengė Paryžiaus laikrodžiai, išmušus lygiai 12

(širdies/kūno/aistros/geidulio/smalsumo/nuotykių/bučinių/svaigulio/garso/spalvos/greičio/šauksmo) dūžių.

Dvi netikėtai susitikusios Sielos padarė tai, ką norisi daryti Paryžiuje... (1 ir 2, žr. pirmiau.) To buvo neįmanoma pakartoti, tad dvi netikėtai susitikusios Sielos daugiau nesusitiko.

40.

– Barbora?

– Rokai?

Tai buvo meilė ne iš pirmo žvilgsnio žemėje, bet iš pirmo žvilgsnio danguje skriejant 800 kilometrų per valandą greičiu. Jam buvo šokas, jai – taip pat. Jis žiūrėjo ir negalėjo patikėti, jog paskraidinęs šitiek kilimų su orgijomis ir išnaršęs visą pasaulį gražiausią Dievo kūrinį turėjo savo namuose kaip meno kolekcininkas, vos už trijų kambarių nuo savojo... Vienintelis žodis, skambėjęs tą minutę jo galvoje, buvo „Kvailys!“.

Tą dieną iš lėktuvo išlipo dviese ir „skristi“ nutūpė prie Angelo, Užupio pilyje.

Taip, nuo Vilniaus, gerai išžiūrėjus ar turint erelio akis, matosi ir Amerika... Bet ar visada reikia taip toli žiūrėti? (Rokui.) Taip, svarbu jausti / klausytis / daryti tai, ką liepia širdis, tačiau svarbu suvokti, jog viskam reikalingas laikas. (Barborai.)

Kai atėjo Pirmadienis – jis liko namuose, kai išaušo Antradienis – jis liko namuose, kai prašvito Trečiadienis – jis liko namuose, kai gimė Ketvirtadienis – jis liko namuose ir t. t. O ji „skraidė“, tik Vilniuje.

Ką jie veikė?

Vykdė rožinio pomidoro punktą nr. 2 (be proto ir taip iki šiol pačioje sostinės širdyje) ir apsikabinę skaitė geriausią knygą Sieloms, vardu Vilnius, ir taip iki šiol dar kartą ir tai, mielas skaitytojau, visai ne **nuobodu**.

41.

Kai gyveni Vilniuje „Paryžiumi“, skirtumas nuo tikrojo Paryžiaus yra tas, kad vieną dieną iš dviejų tampama trise!

Tuo Vilnius ir žavus! (Da da da dammm!..)

42.

O štai ir pabaiga, nes jau pradeda darytis truputį **nuobodu**:

Taigi, kažkodėl Vilniuje žodis „miestas“ yra vadinamas „pomidoru“, dabar jau ir „uoga“.

Hanzo lėktuvas į Vilnių nusileido lietingą savaitgalį, tą patį savaitgalį ir pakilo. Jam pasirodė, jog čia šalta, nyku, **nuobodu**, nesaugu ir t. t. Gaila, kai įvyksta tokie nesusipratimai... Į Vilnių jis daugiau nevažiuos...

Saulė su Dovydu išsikraustė gyventi prie jūros ir džiaugiasi naujomis aistromis: Saulė tapo, Dovydas žvejoja Baltijos jūros menkes (interpretuoti visaip).

Gustas tapo šeimos vyru, vedė manekenę Iračką ir vėl laukia šeimos pagausėjimo. Jų pirmagimiai – dvynukų pora Ievutė ir Adomas.

Dangis tapęs pilotu pradėjo dirbti tarptautinėje kompanijoje ir Vilniuje lankosi retai. Meilė keičia meilę, sunku išsirinkti tą vienintelę... Arbūzų sezonas nesibaigia iki šiol!

Justas užaugo į labai dailų vyrą, kuris laimės išvyko ieškoti į platųjį pasaulį. Dabar sušio formos pomidore, vardu Tokijas, jis dėsto anglų kalbą. Be proto įsimylėjęs japonę, vardu Lolita, su netikromis, bet „žaliomis lėlės akimis“.

Senelė sėdi ant debesies virš Vilniaus Gedimino pilies, tik dabar ant kelių laiko Apelsiną, taip jau nutiko, jog į gyvenimą, katinėli, reikia reaguoti, kad ir koks jis „spalvotas būtų“, jei ne, ant debesies vietų visada yra.

Kaktusas uogų daugiau nesusilaukė, bet užsiaugino lapą, panašų į ausį.

Sumuštinis tapo Vilniaus „legendiniu“ ir juo džiaugiasi daug vilniečių, sėdėdami ant Sekmadienio palangės.

Karolis dar padirbęs kelerius metus laivuose grįžo gyventi į Vilnių, vedė, vakarais žiūri televizorių, raugėja, bezda ir maukia alų.

Taip, Vilniuje ir toliau pavasaris keičia vasarą, vasarą – ruduo, rudenį – žiema, o žiemą – vėl pavasaris... Tačiau tarp naujai atvykusių į Vilnių sklando klausimas: „Kuri Vilniaus žiema jums labiau patinka? Žalia ar balta?“

Vampyras toliau darbuojasi ieškodamas vienintelio Jo (Vilniuje), Vampyro sesuo išsiskyrusi grįžo gyventi į

Vilnių ir dirba žurnaliste, vis dar dievina mėlynus batus.

Geras Draugas plaukioja tik Vilniaus Neryje, erzindamas vietinius žvejus.

Keturi Vilniaus vyrai ir toliau kuria, nes netikėtai padaugėjo gerbėjų.

Tomas pats parašė knygą apie „kažką“ Sielai (ieškokite Vilniaus knygynuose).

Deivis vedė Luką, jie susilaukė berniuko ir mergaitės Vilniaus gimdymo namuose (Luka, rodos, vėl laukiasi).

Barbora iki šiol dievina knygas, vyrus (nr. 1 – Rokas Burokas), sapnus. Kai jai jau pradeda darytis **nuobodu**, ji visada prisimena Kristupą, kuris atvykęs į Vilnių jį taip pamilo, jog iki šiol savaitgaliais atskrenda pas merginą, vardu Skaistė.

Užupio durys kartkartėmis trinkтели garsu „drink“, tik pro jas jau išeina dviese, kurie vienas be kito jau negali (FUCK!).

Barboros Dievas vis dar gyvena sportiniuose bateliuose, o Rogeris tapo kunigu.

Bo ir Rokas „skraido“ jau trise, kupini idėjų ir minčių jie dirba iš Vilniaus į Pasaulį.

Žinai, VILNIUJE NIEKADA NEBŪNA NUOBODU*!

** Ai, ir dar... Prancūzų kalbos kursai išėjo į naudą: žodis „**nuobodu**“ ištirpo kaip pavasarinis sniegas, jį pakeitė vandens garsais skambantis upelis (frazė), kurią sakant reikėtų primerkti dešinę akį, ir ji skamba taip: „C'est la vie“, arba „Toks gyvenimas“. (Da da da dammm!..)*

